

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiae Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Quomodo anima non impeditu inordinato amore, attrahitur à summa
Trinitate, scilicet potentia, sapientia, & bonitate. Cap. XXXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

tas corporis. Nam animæ pudicitia magis est propter oculos Dei, quam hominum, omnia bona facere, omnia mala deferere. Est enim augmentum omnis interioris pulchritudinis, decus religionis, & artha futuræ beatitudinis, quæ conscientiam purificat, affectum inflamat, intellectum illuminat, & pium propositum in animo roborat.

Verecūdia.

1. Esd. 9.

Quomodo anima non impeditur inordinato amore, attrahitur à summa Trinitate, scilicet potentia, sapientia, & bonitate.

Cap. XXXVI.

Trahe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum. Cantic. primo. Vox est anima, mundanum amplexum fastidientis, & ad diuinum suspirantis. Nouit enim quia vim patitur humana mens visibilibus afflueta delicijs, dū se salubriter ad inuisibilem fruitionem transferre voluerit. Petit ergo trahi: qui tractus designat quandam violentiam sibi ipsi secundum naturam inferendam, ideo petit adiutorium, quod Deus exhibet per terroris iniectionem, per fomitis repressionem, & abundantioris gratiæ infusionem. Quali diceret: Si opus est *trahere me post te*, aut terrendo minis, aut exercendo flagellis, aut alliciendo beneficijs, & promissis; nunc illuminando, nunc reficiendo, nunc terrendo. Nouit enim quod nihil ascendere potest ad id quod est supra naturam, nisi per alium trahatur. Sicut enim lapis non potest ascendere sursum nisi per alterius motum, sic anima, quæ grauatur à corpore, sursum agi non potest, nisi à summo motore: quia voluntas inuenitur impotens ad subleuandum humanum affectum in diuina, nisi à superiori motore fuerit per gratiam adiuta. Et hic tractus fit à tota Trinitate, cuius opera sunt indiuisa, ita quod tractus iste fit ad ipsam à tota specie. Sicut enim magnes à tota specie ferrū attrahit, nisi præpediatur ab alio aliquo contrario, utpote ab adamante, qui iuxta ferrū positus, illud à magnete non patitur attrahi, imò iam attractū per violentiā retrahit, & ad ignē applicatus non incalescit: sic Deus Trinitas per amorem su-

Tractus
animæ.

rem sibi cor humanum attrahit, nisi violenter ab amore mundi, & sibi retractum fuerit. Qui scilicet amor, cor humanum poderosum, & frigidum reddit. Ipsa igitur summa Trinitas omnem animam non prepeditam attrahit per amorem, ita quod principium huius tractus est amor increatus. Traxit enim Pater per amorem, cum *propter nimiam obaritatem, qua dilexit nos, in Christo nos unificauit.* Traxit & Filius, cum *oblatus est, quia ex charitate voluit.* Traxit Spiritus sanctus, amor Patris & Filij, quia *charitas* increata Spiritui sancto specialiter appropriata, principium huius tractus fuit.

Possumus tamen unicuique in Trinitate personæ proprium assignare tractum. De Patre namque dicit Filius: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.* Trahit ergo Pater sua potentia, qui tractus dici potest violentus, utpote in spiritu timoris fundatus. Hinc ingeminat in lege veteri: *Ego Deus, ego Dominus.* In qua traxit funiculo triplici. In malitia quidem obstinatos seueritate damnationis, ut patet in Dathan, & Abiron, & Core, cum suis complicibus. Præuaricatores verò, sed corrigibiles seriositate correctionis. Nam usque ad incarnationem Filij, Pater mundum in virga ferrea gubernans, nec parua reliquit in suis etiam electis inulta, ut patet in Mosè, Aaron & Maria. *Quis ergo non timebit te, o rex gentium, cum tantam exerces in præuaricatores vindictam, ut omnes cautos reddas & timoratos? Felix quem faciunt aliena pericula cautum.* Perseuerantes autem in bono, aut fortiter certantes, & vincentes, trahit fidelitate promissionis: iuxta illud Psal. mixtæ: *Et que procedunt de labijs meis, non faciam irrita.*

Trahit proinde Filius sua sapientia. Qui tractus dici potest ex violento & voluntario mixtus. Habet enim aliquid timoris & horroris, & aliquid amoris. Et hoc funiculo triplici. Primo, veritate instructionis, ad ambulandum in vijs mandatorum, & in semitis consiliorum Dei, prout Euangelia nobis luce clarius demonstrant. Vbi in summa perfectione depinxit virtutes, ut eas estimatione sua redderet nobis pretiosas & appetibiles, quod iam perfectio virtutum sapere nobis incipiat, ac paulatim alliciat. Est enim quedam cordis voluptas, cui dulcis est panis ille doctrinæ celestis, secundum Augustinum. Porro si poeta dicere licuit, *Trahit sua quemque voluptas,* sic ramum viridem ostendis ouis & trahis illam, puero nuces ostenduntur & trahitur, & quod currit trahitur, amando trahitur, sine latione corporis trahitur, vinculo cordis trahitur. Si igitur hæc, quæ inter delicias & voluptates terrenas reue-

Ec 2 Jantur

Ephel. 2.

11a. 13.

Rom. 5.

Tractas

Patris.

10a. 6.

Exod. 10.

Leuit. 19.

& 20.

Funiculus

Patris.

Num. 16.

Num. 12.

10a. 10.

Psal. 88.

Tractus

Fi. 4.

Funiculus

Filij.

lantur amanti, trahunt, quomodo non potius trahit Christus reuelatus, qui est veritas? Quid enim fortius anima desiderat gustare, quàm sapientiam, iustitiam, veritatem, aeternitatem, quorum desiderio fauces auidas habere debet? Sic tractus fuit Petrus, cum respondit: *Dominus, quò ibimus? Verba vitæ aeterna habes.* Secundo verò, exemplaritate conuersationis, dicens: *Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis*: ne scilicet hominem vilem pudeat vel pigeat, sequi Dominum suum, dicentem: *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ.* Plus enim mouent exempla, quàm verba, præsertim Filij Dei pro nobis incarnati. Hinc dicitur in libro Iob: *Si direxerit homo ad Deum cor suum, spiritum illius & flatum ad se trahet.* Curuum enim est cor hominis, cum ima appetit: dirigitur autem, cum ad superna subleuatur. Spiritum autem pro internis cogitationibus, & flatum, qui per corpus trahitur, pro externis actionibus ponit. Ergo Deum hominis spiritum & flatum ad se trahere, est ad conuersionem sui desiderij interiora nostra & exteriora commutare, ut omne quod est homo ad Deum interius ferueat, & exterius se edomando constringat. Tertio denique, charitate redemptionis. Hierem. 31. *In charitate perpetua dilexi te; ideo attraxi te, miserans tui.* Et hoc utique in *funiculis Adam.* De quibus dicitur in Osee: *In funiculis Adam* (vel, ut alia habet translatio) *in funiculis hominum trahæ eos, in vinculis charitatis,* id est, ea charitate, qua mihi astrinxi Abraham, Isaac, & Iacob, & ceteros electos coniungam & istos mihi pietate, & mansuetudine conuersationis, charitate & sollicitudine saluationis. O quem non traherent tanta charitatis indicia? ut merito diceret: *Cum exaltatus fuero à terra, omnia traham ad meipsum,* id est, totum hominem ad redemptionem, reconciliationem, glorificationem, & intimum amorem.

Sanctus autem Spiritus trahit sua bonitate: qui tractus est amoris, & ideo voluntarius. Trahit enim Spiritus sanctus funiculo triplici, quo chorda quædam amoris diuini conficitur: qui scilicet amor Spiritui sancto appropriatur. Et hac chorda genus humanum ad amorem reciprocum allicitur & trahitur. Nam cum omnis amor virtutem vniuersam habeat; (ut dicit Dionysius, 7. Angel. Hierarch.) multò fortius tamen amor spiritualis, qui trahit efficacius amantem, ut vniatur amato. Vnio verò tractum amantis ad amatum præsupponit: ideo Spiritus sanctus, qui dicitur amor Patris & Filij, trahit hominē ad Deum, vel Christum per impressionem gratiæ spiritualis, quæ est diuina sapientia, vel

Iohan. 6.

Iohan. 13.

Iohan. 8.

Iob. 34.

Osee 11.

Iohan. 12.

Tractus Spiritus sancti.

vel interior illuminatio. E contra verò, trahit Deum, vel Christum ad hominem, vt sui participio, profectu virtutum homo perficiatur. Et præcipue Christum trahit ad hominem; vt sui participio per vitalis alimonie prouisionem: incorporetur, quæ est ipsa Eucharistia, per cuius sumptionem homo recipere meretur augmentum virtutis, & præcipue charitatis. Primus igitur funiculus est donatio venie ad sperandum, quia Spiritus sanctus, secundum Apostolum, *postulat pro nobis gemitis inenarrabilibus*, donec veniam impetrauerit, & plenam fiduciam inculcauerit, id est, postulare nos facit. Secundus est exhibitio diuinæ gratiæ ad proficiendum, quia sua bonitate promprior inuenitur ad augmentum gratiæ tribuendum, quam nos ad recipiendum. Stat enim semper *ad osium*, & pulsât, vt affectum alliciat, & gratiam conferat. Sed vbi vasa vacua non fuerint, *oleum* stare necesse est. Hinc hortatur dicens: *Petite, & accipietis*; Tertius est promissio gloriæ ad perseverandum. Solus enim *qui perseverauerit usque in finem, hic saluus erit*.

Funiculus
Spiritus
sancti.
Rom. 8.

Apor. 3.
4. Reg. 4.
Ioan. 16.
Matth. 10.

Quod Iesus sapientia Patris multipliciter trahit animam ab oblectatione sensualitatis ad sapidam degustationem spiritus.

Cap. XXXVII.

Rabe me post te, curremus in odorem unguentorum tuorum. In hoc sponsa suam ostendit humilitatem, & feruentem charitatem; exprimens desiderij sui feruidum affectum, recognoscens suum proprium defectum, & petens consilij diuini salubrem effectum, & hoc per Christi prædicationem que illuminat intellectû, ac eius conversatione, quæ inflamat affectum, eiusq; miraculorum operatione, quæ corroborat vtrunque. Primum enim est sanatiuum errorum; secundum informatiuum motû; tertium cõpletiuum omnium bonorum. Sic ergo sponsa trahi petit, vt currat in via penitentiæ, quam odoriferâ Christus reddidit in sua passione; sicut canis venaticus feram insequitur recto tramite. Vt, inquam, currat sic tracta in odorem operum bonorum; quæ velut unguenta redolent: quia per hæc *Christi bonus odor sumus Deo* in omni loco & hominibus. Vt denique currat tracta per vitam actiuam in odorem vitæ contemplatiuæ, id est, donec per contemplationem saporosam liberis alis affectum omnia creata supergredi valeat, adulterinas consolatiunculas, vberiori consolationis spiritu inebriata, penitus fastidendo.

1. Cor. 2.

Ecce 3: Nam